

Παρέμβαση του **Σωματείου Εργαζομένων στο Αττικό Νοσοκομείο**, την Πέμπτη 14/02 στα εγκαίνια δύο γραμμικών επιταχυντών, δωρεά του ιδρύματος Νιάρχου, παρουσία του Προέδρου της Δημοκρατίας

Με αφορμή τα σημερινά εγκαίνια

ΦΟΒΟΥ ΤΟΥΣ ΔΑΝΑΟΥΣ ΚΑΙ ΔΩΡΑ ΦΕΡΟΝΤΕΣ

Άλλη μια δωρεά του Ιδρύματος Νιάρχου στο ΕΣΥ γίνεται αντικείμενο μεγαλόπνοων εγκαινίων, κυβερνητικών ευσήμων, πανηγυρισμών για τη σωτηρία της δημόσιας υγείας από τους φιλεύσπλαχνους εφοπλιστές. Για άλλη μια φορά θα παρελάσουν υπουργοί, θα ακουστούν ωραία λόγια και μεγάλα ευχαριστώ, θα καμαρώνουν οι διοικητές, θα βαφτούν κάποιοι τοίχοι, θα βάλουν καινούργια σημαία, ίσως στρωθούν και κάποια κόκκινα χαλιά. Σε αυτά τα εγκαίνια στο ΑΤΤΙΚΟ, θα υπάρχει και η πρωτοτυπία της παρουσίας του προέδρου της δημοκρατίας και της απευθείας τηλεοπτικής μετάδοσης της γιορτής. Τι ταπεινοφροσύνη αλήθεια!

Όλα καλά λοιπόν;

Επιτρέψτε μας να ανησυχούμε, να μην είμαστε ευχαριστημένοι από τα ψίχουλα που μας δίνετε, να μην ξεχνάμε πόσα μας κλέψανε όλα αυτά τα χρόνια κυβερνήσεις, μνημόνια, επενδυτές και “δωρητές” με τα διάφορα κίνητρα, τις φοροαπαλλαγές, το χάρισμα χρεών, τα δανεικά κι αγύριστα. Κι ας μας λέτε κινδυνολόγους!

Διότι η πραγματικότητα δεν κρύβεται, λίγα μέτρα πιο πέρα από το “εορταστικό” αμφιθέατρο: ράντζα, εργασιακή εξόντωση, ελλείψεις προσωπικού και υποδομών. Εμείς, οι απλοί εργαζόμενοι του νοσοκομείου (γιατροί, νοσηλευτές, διοικητικοί, τραυματιοφορείς, τεχνολόγοι, τεχνικοί), είμαστε πάντα οι ξεχασμένοι. Παρότι εμείς δημιουργούμε τον πλούτο, φτιάχνουμε “εθνικούς ευεργέτες”, παρότι χωρίς εμάς δημόσια υγεία δεν λειτουργεί.

Φυσικά, κυβέρνηση και υπουργείο υγείας ισχυρίζεστε ότι προσπαθείτε, ότι χρειάζεται κι

άλλο χρόνο ακόμη, ότι τα βάζετε με τα συμφέροντα. Δες σας πιστεύουμε! Ίσα, -ίσα διαχειρίζεστε επικοινωνιακά το συμβιβασμό σας με τα συμφέροντα, τα μνημόνια, την ΕΕ και τους επιχειρηματίες. Και τον δικαιολογείτε σπέρνοντας τη μιζέρια στους εργαζόμενους, τις μειωμένες προσδοκίες, το “μικρότερο κακό”, το μπαμπούλα ότι αν δεν σκύψουμε το κεφάλι θα έρθουν ακόμα χειρότερα. Ακόμα και τη δήθεν σύγκρουση με τα κανάλια (και τους καναλάρχες) την κάνετε σώου για τα κανάλια και διαδικτυακό προϊόν.

Επιτρέψτε μας επίσης να υποστηρίξουμε με σθένος τη δημόσια υγεία και την ανάπτυξη της, όχι τα ιδιωτικά μαγαζιά και το ξεπούλημα του δημόσιου πλούτου. Μας προκαλεί μεγάλη έκπληξη το πως ενώ οι εργαζόμενοι και το δημόσιο φτωχαίνουν με την πολιτική όλων των κυβερνήσεων τα τελευταία χρόνια, η ίδια πολιτική να καλεί αυτούς που πλουτίζουν να ενισχύσουν τους αναξιοπαθούντες. Μάλλον θέλουν να μας μάθουν να ζούμε χωρίς πολλά δικαιώματα, να επιβιώνουμε με την ελεημοσύνη των Ιδρυμάτων και των ΜΚΟ.

Τέλος στον αξιότιμο πρόεδρο της Δημοκρατίας που θα παραβρεθεί στα εγκαίνια θέλουμε να θέσουμε τα δίκαια αιτήματά μας (στους υπουργούς τα θέσαμε αλλά απάντηση δεν πήραμε):

-**Αυξήσεις στους μισθούς** και τις υπερωρίες. Άμεση επαναφορά του 13ου και 14ου μισθού. Ξεπάγωμα του μισθολογίου.

-**Μόνιμη και σταθερή δουλειά για όλους.** Καμιά απόλυση. Μονιμοποίηση όλων των συμβασιούχων συναδέλφων (επικουρικών, εργολαβικών, εργαζόμενους στα κοινωφελή προγράμματα του ΟΑΕΔ).

-**Να φύγουν οι εργολάβοι από το νοσοκομείο.** Όχι στην ιδιωτικοποίηση και τις «κοινοπραξίες» με τα επιχειρηματικά συμφέροντα

-**Άμεσες προσλήψεις του αναγκαίου προσωπικού.** Όχι στην εντατικοποίηση, τις παράνομες διπλοβάρδιες, τις επικουρίες, τη στέρηση των ρεπό, τον αυταρχισμό και τα αλλότρια καθήκοντα.

-Να σταματήσει το **άθλιο καθεστώς των ράντζων.** Να λειτουργήσουν με το αναγκαίο προσωπικό, όλες οι κλίνες ΜΕΘ, οι χειρουργικές αίθουσες και οι νοσηλευτικές πτέρυγες του ΑΤΤΙΚΟΥ που παραμένουν κλειστές. Αύξηση της δημόσιας χρηματοδότησης για το νοσοκομείο μας

-Να λειτουργήσει άμεσα ο **Μαγνητικός Τομογράφος** στο νοσοκομείο (όχι άλλα ψέματα με τα δήθεν περιφερειακά κονδύλια που όλο βρίσκονται και όλο χάνονται στο δρόμο).

Θα σταθούμε όρθιοι απέναντι στον εκβιασμό της ανέχειας. Μας εμπνέουν οι παρακάτω στίχοι (από ένα ξεχασμένο ποίημα):

Απορίες ενός απλού εργάτη που διαβάζει ιστορία

«Ποιος έχτισε τη Θήβα την εφτάπυλη;
Στα βιβλία δεν βρίσκεις παρά των βασιλιάδων τα ονόματα.
Οι βασιλιάδες κουβάλησαν τ' αγκωνάρια;
Και τη χλιοκαταστραμμένη Βαβυλώνα,
ποιος την ξανάχτισε τόσες φορές; Σε τι χαμόσιπτα
της Λίμας της χρυσόλαμπρης ζούσαν οι οικοδόμοι;
Τη νύχτα που το Σινικό τείχος αποτέλειωσαν
που πήγανε οι χτίστες; Η μεγάλη Ρώμη
είναι γεμάτη αφίδες θριάμβου. Ποιος τις έστησε; Πάνω σε ποιους
θριαμβεύσανε οι Καίσαρες; Το Βυζάντιο το χλιοτραγουδισμένο
μόνο παλάτια είχε για τους κατοίκους του;
Ακόμη και στη μυθική Ατλαντίδα,
τη νύχτα που την ρούφηξε η θάλασσα,
τ' αφεντικά βουλιάζοντας, με ουρλιαχτά τους σκλάβους τους καλούσαν.
Ο νεαρός Αλέξανδρος υπόταξε τις Ινδίες. Μοναχός του;
Ο Καίσαρας νίκησε τους Γαλάτες.
Δεν είχε ούτε ένα μάγιστρα μαζί του;
Ο Φίλιππος της Ισπανίας έκλαψε όταν η Αρμάδα του
βυθίστηκε. Δεν έκλαψε, τάχα, άλλος κανένας;
Ο Μέγας Φρειδερίκος κέρδισε τον Εφτάχρονο τον Πόλεμο.
Ποιος άλλος τότε κέρδισε;
Κάθε σελίδα και μια νίκη.
Ποιος μαγείρεψε τα νικητήρια συμπόσια;
Κάθε δέκα χρόνια κι ένας μεγάλος άνδρας.
Ποιος πλήρωσε τα έξοδα;
Πόσες και πόσες ιστορίες.
Πόσες και πόσες απορίες»